

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/744/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812221424
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3812221424.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudkýň JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Aleny Záhumenskej v právnej veci navrhovateľa Q., zastúpeného O. proti odporcom 1) T., zastúpenému Y., 2) H., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcov Z., zastúpeného Y., o zaplatenie 7.441,63 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 21. januára 2014, č.k. 4C/152/2013-87, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu v napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľ je **p o v i n n ý** zaplatiť odporcovi 1) a vedľajšiemu účastníkovi **na** strane odporcu 1) náhradu trov odvolacieho konania spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia vo výške 294,46 Eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, k rukám **Y.. H. S..**

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd svojím rozsudkom konanie voči odporčkyni 2) zastavil a návrh voči odporcovi 1) zamietol, navrhovateľovi uložil povinnosť nahradiť odporcovi 1) a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu trovy konania vo výške 911,82 Eur, do troch dní **od** právoplatnosti rozsudku. Po zhodnotení výsledkov dokazovania okresný súd dospel **k záveru**, že návrh navrhovateľa nie je dôvodný. V danom prípade bola uzatvorená medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcom 1) Zmluva o úvere dňa 20.06.2008. **V** konaní nebolo sporné, že právny predchodca navrhovateľa poskytol odporcovi 1) úver **v** dohodnutej výške 150.000,- Sk. Povinnosťou odporcu 1) bolo splatiť poskytnutý úver **a** úroky **v** dohodnutom čase a splniť ostatné povinnosti podľa tejto zmluvy. Výška pohľadávky právneho predchodcu navrhovateľa voči odporcovi 1), tak ako je uvedená **v** Prílohe č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok zo dňa 23.09.2009, nebola sporná. Rovnako nebolo sporné, že v danom prípade došlo k predčasnej, mimoriadnej splatnosti úveru **dňa** 03.01.2009. Spornou otázkou bolo, či pri vznesenej námietke premlčania zo strany **odporcu 1)** sa dĺžka premlčacej doby posudzuje podľa Občianskeho alebo podľa Obchodného zákonníka. Okresný súd konštatoval, že v čase, kedy bola predmetná zmluva o úvere uzatvorená, t. j. dňa 26.06.2008, Občiansky zákonník vo svojich ustanoveniach § 52 a nasl. upravoval spotrebiteľské zmluvy a definoval ich tak, že spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom (§ 52 ods. 1 OZ). Osobu dodávateľa definuje tak, že ním je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a spotrebiteľa ako osobu, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Niet pochyb, že právny predchodca navrhovateľa je dodávateľom a odporca 1) spotrebiteľom podľa **definície** týchto osôb upravenej v § 52 ods. 3, 4 Občianskeho zákonníka. Skutočnosť, že **v** danom prípade ide o spotrebiteľský úver, vyplýva tiež zo zákona č. 258/2001 Z. z. **o** spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy **o** spotrebiteľskom úvere. Niet pochyb,

že právny predchodca navrhovateľa - R. je právnickou osobou, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania.

V prípade predmetnej zmluvy o úvere, ktorá bola uzatvorená odporcom 1) ako fyzickou osobou s označením jeho adresy, rodného čísla, niet pochyb, že odporca bol pri uzatvorení tejto zmluvy spotrebiteľom. Na základe horeuvedeného okresný súd ustálil, že na zmluvný vzťah účastníkov konania, keďže ide o vzťah spotrebiteľský, je treba aplikovať Občiansky zákonník. Vedľajší účastník na strane odporcov a odporca 1) vzniesli námietku premlčania voči uplatnenému nároku navrhovateľa, okresný súd sa preto najskôr zaoberal touto námietkou. V danom prípade, vychádzajúc z predmetnej zmluvy o úvere, bolo zmluvnými stranami dohodnuté splatenie poskytnutého úveru s úrokmi v splátkach, pričom splatnosť prvej splátky bola dohodnutá na 20.07.2008 a počet splátok 72. V konaní nebolo sporné a bolo preukázané, že vo vzťahu k predmetnému úveru došlo k jeho predčasnej splatnosti, a to dňa 03.01.2009. V tejto veci navrhovateľ podal návrh dňa 05.11.2012. Premlčacia doba v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz, t. j. kedy mal možnosť podať na súde žalobu a kedy sa mohol domáhať súdnou cestou svojho nároku. Keďže všeobecná premlčacia doba, vzťahujúca sa na tento prípad, je trojročná a návrh navrhovateľ podal až dňa 05.11.2012, je pri splatnosti úveru dňa 03.01.2009 uplatnený nárok navrhovateľa v celom rozsahu premlčaný. Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania nároku navrhovateľa, ktorú okresný súd považoval za dôvodnú, návrh zamietol.

Platnosťou Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku uzavretú s odporkyňou 2) dňa 17.05.2010 sa okresný súd nezaoberal, keďže navrhovateľ svoj návrh voči odporkyňi 2) vzal späť v plnom rozsahu pred začatím pojednávania vo veci samej. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 2 písm. a), písm. b) zákona č. 258/2001 Z. z., § 497 Obchodného zákonníka, § 100 ods. 1, § 101 Občianskeho zákonníka, § 96 O.s.p. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., vzhľadom na plný úspech odporcu 1) v konaní a priznal odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov náhradu trov právneho zastúpenia v súlade s vyhláškou č. 655/2004 Z. z. vo výške 911,82 Eur.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie navrhovateľ a domáhal sa, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že jeho návrhu vo vzťahu k odporcovi 1) v celom rozsahu vyhovie. Vytýkal súdu prvého stupňa, že posúdil jeho pohľadávku ako premlčanú z dôvodu, že ku dňu podania návrhu uplynula 3-ročná premlčacia doba podľa Občianskeho zákonníka, nakoľko v predmetnej veci sa jedná o tzv. absolútny obchod, čo znamená, že tento právny vzťah bez ohľadu na povahu účastníkov sa spravuje Obchodným zákonníkom. Vyslovil názor, že použitie ustanovení Občianskeho zákonníka neprichádza do úvahy ani pri posudzovaní otázok premlčania, keďže všeobecná úprava premlčania je obsiahnutá v obchodnom práve v ust. § 387 a nasl. Obchodného zákonníka a bolo potrebné v danej veci aplikovať 4-ročnú premlčaciu lehotu, ktorá začala plynúť dňa 04.01.2009 a uplynula dňa 04.01.2013, pričom návrh na začatie konania bol podaný dňa 05.11.2012, teda v premlčacej dobe. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6MCdo/4/2012.

Odporca 1) a vedľajší účastník na strane odporcu vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhli rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť. Uviedli, že v danom prípade sa jednalo o právny vzťah zo stavebného úveru podľa ust. § 1 ods. 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z. z. a zmluvu, uzavretú medzi právny predchodcom navrhovateľa a odporcom 1), je potrebné považovať jednoznačne za zmluvu spotrebiteľskú bez ohľadu na skutočnosť, že bola uzatváraná podľa Obchodného zákonníka. Uviedol, že spotrebiteľské právo bolo etablované do právneho poriadku Slovenskej republiky v rámci procesu transpozície právnych aktov európskych spoločenských a Európskej únie. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, uvedené v Občianskom zákonníku, ale aj v ostatných spotrebiteľských normách vo vzťahu ku všetkým ostatným súkromno-právnym predpisom slovenského právneho poriadku, sú ustanoveniami špeciálnymi a v prevažnej miere kogentnými, čo je dané tým, že konkrétne implementujú záväzné európske spotrebiteľské predpisy priamo v našom právnom poriadku. Teória absolútneho obchodu pri posudzovaní úverových vzťahov tak musí ustúpiť špeciálnej záväznej spotrebiteľskej úprave, ktorá má svoj základ v Smernici Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Dňom 01.05.2004, t. j. dňom vstupu Slovenskej republiky do Európskej únie, sa stali na území Slovenskej republiky záväznými právne akty Európskej únie vrátane uvedenej smernice. Dojednanie o použití všeobecnej úpravy záväzkov podľa Obchodného zákonníka, vrátane inštitútu premlčania, je potrebné posúdiť ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorej obsah odporuje dobrým mravom. Použitie Obchodného zákonníka ako podpornej právnej úpravy pri spotrebiteľských vzťahoch je jednoznačne pre spotrebiteľa znevýhodňujúce a naopak, dodávateľa dostáva do výhodnejšieho postavenia. Zastávali

názor, že každá zmluva o spotrebiteľskom úvere, bez ohľadu na formu a typ spotrebiteľského úveru, sa vždy spravuje špeciálnymi ustanoveniami o spotrebiteľských zmluvách a podporne Občianskym zákonníkom. Na podporu svojho názoru citovali rozhodnutia iných súdov a vyjadrovali sa k dôvodnosti výroku súdu prvého stupňa o priznaní trov konania odporcovi 1) a vedľajšiemu účastníkovi s tým, že poukazovali na rozhodnutia Krajského súdu Nitra, Krajského súdu Trenčín, Krajského súdu Žilina, Krajského súdu Banská Bystrica, Krajského súdu Košice a Krajského súdu Prešov. Uplatnili si náhradu trov odvolacieho konania vo výške 294,46 Eur.

Krajský súd preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. v rozsahu podaného odvolania a jeho dôvodov, bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu je potrebné v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

Výrok rozsudku, ktorým bolo konanie voči odporcyni 2) s poukazom na § 96 O.s.p. zastavené, nebolo účastníkmi napadnuté odvolaním, odvolací súd sa ho nedotýkal, nakoľko nadobudol právoplatnosť (§ 206 O.s.p.).

Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní navrhovateľom vznesené vo vzťahu k jeho nároku voči odporcovi 1) a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vyhodnotil dôkazy v konaní vykonané každý jednotlivito a všetky vo vzájomnej súvislosti, odôvodnil, z akých dôvodov, a ktoré tvrdenia účastníkov mal za preukázané, a ktoré nie, uviedol svoje skutkové zistenia, ktoré z dokazovania vyplynuli a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Námietky navrhovateľa, uvedené v podanom odvolaní, preto nemohli v danej veci privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní totiž neboli preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku a v podrobnostiach na ne v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. odkazuje.

Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolací súd dodáva nasledovné:

Odvolací súd poukazuje na aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v súvislosti s novelou zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa vykonanú zákonom č. 102/2014 Z. z. s účinnosťou od 01.05.2014 v čl. VIII., podľa ktorej v zmysle § 5b orgán, rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy, prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátenie jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť, alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Ide o ustanovenie, ktoré ukladá povinnosť najmä súdom (ex off) skúmať, či v súvislosti so spotrebiteľskými zmluvami nedošlo k premlčaniu. Vzhľadom k tomu, že táto novela zákona o ochrane spotrebiteľa nemá prechodné ustanovenia, má súd povinnosť prihliadnuť k premlčaniu ex off pri všetkých sporoch vyplývajúcich zo spotrebiteľských zmlúv v čase svojho rozhodovania (napr. 3 MCdo 14/2014)

Je nesporné, že dlhšiu dobu bola súdna prax pri posudzovaní právnych vzťahov, vyplývajúcich z úverových a podobných zmlúv medzi dodávateľom a spotrebiteľom podľa Obchodného zákonníka, nejednotná pri posudzovaní týchto právnych vzťahov v otázke premlčania. Novela Občianskeho zákonníka, vykonaná zákonom č. 102/2014 Z. z. v čl. II. v bode 1. v § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pripojila vetu: „Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva“. Uvedené ustanovenie nadobudlo účinnosť 01.05.2014 a právny predpis, ktorého je súčasťou, nemá prechodné ustanovenia. To znamená, že od jeho účinnosti sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom.

Citovaná právna úprava dáva odpoveď na zjednotenie súdnej praxe v otázke premlčania pri spotrebiteľských zmluvách, ktoré boli uzavreté podľa Obchodného zákonníka aj pred účinnosťou tejto novely. Z dôvodovej správy k zákonu č. 102/2014 Z. z. vyplýva, že na zmluvy uzatvárané spotrebiteľmi, t. j. spotrebiteľské aj obchodné zmluvy, sa použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka a nie Obchodného zákonníka. Znamená to, že ak si zmluvné strany písomne dohodli v zmysle § 262 Obchodného zákonníka, že sa ich vzťah bude riadiť Obchodným zákonníkom, pre spotrebiteľské zmluvy

to bude inak. Rovnako to bude platiť aj pre tzv. absolútne obchody, upravené v § 261 ods. 6 Obchodného zákonníka. Ak sa uzavrie spotrebiteľská zmluva podľa Obchodného zákonníka, keďže v Občianskom zákonníku nie je upravená, tak okrem vymedzenia zmluvného typu a jeho podstatných náležitostí sa na všetko ostatné bude vzťahovať Občiansky zákonník“. Uvedené znamená, že na premlčaciu dobu v spotrebiteľských zmluvách treba aplikovať úpravu v Občianskom zákonníku (§ 101), teda trojročnú premlčaciu dobu.

Odvolací súd konštatuje, že zmluvný vzťah medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcom 1) na základe zmluvy o úvere a ďalších úverových produktoch zo dňa 20.06.2008 je spotrebiteľským vzťahom, ktorá skutočnosť nie je sporná. Preto bolo potrebné v danej veci otázku premlčania posúdiť podľa § 101 Občianskeho zákonníka tak, ako to správne konštatoval súd prvého stupňa.

Z týchto dôvodov krajský súd rozsudok okresného súdu v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil, vrátane rozhodnutia o prvostupňových trovách konania, ktoré považoval za správne, a ktorých právne posúdenie, ani výška neboli navrhovateľom podaným odvolaním spochybnené.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. a úspešnému odporcovi 1) a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu 1) priznal náhradu trov odvolacieho konania spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu vo výške 237,34 Eur (výška odmeny 2 x 237,34 x 2 za zastúpenie dvoch účastníkov, z toho 50 %), 1 x 8,04 Eur režijný paušál, 20 % DPH vo výške 49,08 Eur podľa § 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. c), § 13 ods. 2, § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Spolu trovy právneho zastúpenia predstavujú sumu 294,46 Eur, ktoré je navrhovateľ povinný zaplatiť k rukám zástupcu odporcu 1) a vedľajšieho účastníka na strane odporcu 1).

Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.